

Första kapitlet.

VANDRARENS VILA

Utanför klostrets tjocka stenmurar öste regnet ned som om himlens portar ställts på vid gavel. Det var midnatt. Innanför murarna låg en pojke och lyssnade på regnet medan han försökte somna om. Han var novis på klostret och hade ingen egen cell. Ljudet av snarkningar ekade genom dormitoriet, novisernas och klosterrelevernas sovsal. Endast ett halvdussin av sängplatserna nyttjades. De flesta av klosterskolans elever var på besök hos sina familjer, och det fanns för tillfället blott ett par noviser på klostret.

Till klosterskolan skickades söner till dem som hade råd med en passande donation till kyrkan, men inte hade råd med privat undervisning i hemmet. Somliga blev noviser efter sin studietid, andra lämnade klostret för en världslig levnadsbana. Just denne novis hette Darren, och han hade inga föräldrar. Det var inte helt ovanligt att mödrar som inte kunde behålla sina barn – kanske för att de själva var unga och ogifta, eller bara alltför fattiga – i hemlighet lämnade dem i kyrkan så att munkarna skulle ta hand om dem. I varje fall var det så för gossebarn, och till dem räknades Darren. Han kunde inte minnas annat än sitt liv hos

munkarna, och något annat skulle han heller inte komma att uppleva. Inom ett år skulle han avlägga sina klosterlöften och själv bli en av bröderna.

Darren sov dåligt om nätterna. Han brukade hemsökas av underliga drömmar, drömmar som han inte kunde få någonting vettigt ur, och sedan vaknade han och låg sömlös en lång stund. Så var det även denna natt. Alltför många tankar virvlade runt i hans huvud. Han tänkte på sin mor som övergivit honom, och på den far han aldrig träffat. Han undrade vilka de var. Ibland fantiserade han om att hans far var en kungason eller riddare, och att han skulle komma och hämta honom från klostret innan han svurit sig till munk. Nu var det snart för sent.

Det var inte så att Darren vantrivdes på klostret. Han hade förstås aldrig upplevt något annat, men han hade sett gatubarnen som tvingades tigga och stjäla för att överleva. I jämförelse med dem hade han själv det bra, och det var han för det mesta medveten om. Han var skärpt och hade lätt för att lära sig, och när han väl avlagt löftena skulle han betraktas som en jämlike av de andra munkarna. Av de flesta i varje fall. Det fanns de som ansåg sig förmer än andra. Som novis bevärdigade de honom knappt sin uppmärksamhet, och när han blev munk skulle de se ned på honom. Men de flesta munkar som körde med noviserna skulle betrakta honom som sin jämlike. Det gav en viss tröst.

Dormitoriet låg beläget på våningen över klostrets kök. Största delen av golvytan upptogs av två parallella rader av sängar, tillverkade i trä och vardera utrustade med en halmmadrass och en grov filt. De var smala och kanske inte

av det mest bekväma slaget, men pojkarna fick lov att nöja sig med dem. Uppe vid taket hade stenväggarna små gluggar för att släppa in luft och ljus. Det var den enda ljuskällan, men det vande man sig snart vid. Enda ingången till dormitoriet var en dörr av massivt trä i ena kortväggen.

Med ett jämmer öppnades plötsligt dörren. En fetlagd munk kom in, stängde dörren efter sig och närmade sig Darrens plats med målmedvetna steg. Pojken kände igen sin mentor, även i det sparsamma ljuset. Hans namn var Milton. Väl framme stod han tyst en stund, som om han väntade på något.

”Vad står på?” frågade Darren med trött röst.

Milton såg på honom utan att svara. Han var andfådd och det plufsiga ansiktet var blossande rött. I den härjade blicken såg Darren att han inte fått någon sömn på länge, och det var uppenbart att han var bekymrad. Den stålgrå kransen av hår stod åt alla håll, men det var som det brukade.

”Det är dig de är ute efter”, fick Milton ur sig mellan andhämtningarna.

”Vilka?” undrade Darren med ett nervöst skratt. Att någon skulle vara ute efter honom måste vara ett skämt. Men Milton verkade allvarligare än någonsin.

”Den svartklädde och hans soldater”, förklarade Milton. ”Adelsmannen.”

Nu log inte Darren längre. Han hade sett den mörke adelsmannen på avstånd, och vid första ögonkastet hade han insett att mannen var farlig. Han hade inte burit vapen – inte synligt i varje fall – och han såg inte ut som den våldsamma typen. Darren hade sett den sortens män som

muckade gräl på tavernor när de fått för mycket att dricka och tyckte om att slåss för att visa sin manlighet. Den här mannen var dock inte någon simpel flåbuse. Om det fanns något sådant som rovdjur i mänsklig skepnad, så kunde Darren tänka sig att de var som han. Honom ville han sanerligen inte möta på nära håll.

”Vi måste härifrån”, fortsatte Milton. ”Ett par gamla vänner till mig bor uppe i högländerna, och om någon kan hjälpa oss mot honom så är det de.”

Darren svalde. Inte ens för ett ögonblick betvivlade han att Milton visste vad han pratade om. Det var han som hade tagit hand om honom och lärt honom allt han kunde, sett till så att han hade det bra när ingen annan ville veta av honom. Den gamle munken var det närmaste en far han hade. Han litade på honom med sitt liv.

XX

Den plufsige Milton andades tungt där han gick framför Darren genom klostrets byggnader. Hans breda gråklädda ryggtavla utgjorde den fasta punkt pojken kunde fästa blicken på för att hålla beslutsamheten uppe och förtvivilan borta. Mörkret ruvade på dem. Framför Milton antydde en svag ljusning att de närmade sig den luftigare och något mer upplysta gudstjänstlokalen.

Det omaka parets steg ekade i takt, skyndade fram genom vinternattens mörker som för att undkomma en osynlig förföljare. Utanför murarna rasade stormen. Det tilltagande ylandet lät för Darren som ett hånfullt skratt.

Byggnaden med dormitoriet låg i direkt anslutning till den stora katedralen, utefter tvärskeppets södra flygel. Milton och Darren vek av mot förhallen. De skyndade fram genom pelargångens tysta skuggor, med huvorna uppfällda så att deras ansikten doldes.

Så stannade plötsligt Milton, och höll upp handen för att hejda Darren. Ett par vakter stod posterade vid den stora porten. Darren hade inte upptäckt dem om inte Milton pekade ut dem.

”Vi måste vända”, sade den gamle munken med en rosslande viskning.

Darren gav till en uppgiven suck och skakade på huvudet.

”Tror du inte att det står vakter vid de andra utgångarna också?” invände han.

”Jo”, sade Milton med en ton som märkligt nog antydde ett leende, ”men det finns en annan väg. Följ bara med så ska jag visa dig.”

Milton vände och gick tillbaka. Darren stod kvar en stund och stirrade ängsligt på de båda vakterna, fastän de omöjligen kunde urskilja honom från sidoskeppets skuggor eller höra honom genom stormens ylande. Men han vände snart och skyndade ikapp sin gamle vän.

”Vart är vi på väg?” frågade han när han var ikapp.

Men Milton svarade inte. Utan ett ord vek han av mot norra flygeln, där biblioteket var beläget. Darren följde honom utan vidare, men kunde inte stilla sin nyfikenhet. Biblioteket hade ingen egen utgång, och att gömma sig därinne kunde inte tjäna mycket till. Bland de andra noviserna – och även bland somliga av de äldre munkarna –

viskades det att Milton förlorat förståndet. Darren kände honom tillräckligt väl för att veta att ryktena inte var annat än förtal, men han kunde inte förneka att Milton hade en del ovanliga idéer.

Milton tog sig hemtamt fram mellan det stora bibliotekets otaliga hyllor, där en oerfaren besökare kunnat gå vilse bland de labyrintlika formationerna. Först när de kom fram till en återvändsgränd i bortre änden av salen stannade han till. Darrens ögon hade vant sig så pass väl att han kunde läsa på några av bokryggarna. Av titlar som *Konsten att framställa guld* och *Himlakropparnas namn och beteenden* anade han att det här var ett hörn av biblioteket som inte var särskilt välbesökt, ens av klostrets mest belästa munkar.

Även om han fortfarande inte betvivlade att Milton visste vad han gjorde, så kunde inte Darren låta bli att undra vad det var. Hans gamle vän och mentor såg på honom som om han förstod det, och gav honom ett betryggande leende. Sedan tog han tag i en av böckerna som för att ta ut den från hyllan, men bokens ena nedre hörn tycktes ha fastnat. Den rörde sig bara någon tum.

Då hördes ett mekaniskt klickande inne i väggen, och bokhyllan gled upp som en dörr på välsmorda gångjärn. Luftdraget fick ett moln av damm att virvla upp, så att Darren tvingades kväva en nysning. Med ens förstod han vad Milton haft i tankarna. Den gamle steg in genom den mörka öppningen, och efter en kort tvekan följde Darren efter. Nu fanns ingen återvändo. Det var inte hans far som kommit för att hämta honom, men likväl lämnade Darren klostret i Maleran.

Granarnas och lövträdens täta kronor bildade trånga valv som skenet från fullmånen här och var förmådde tränga igenom. Det fick vita strimmor och fläckar att bilda ett nätverk av ljus och mörker på marken. Det var stjärnklart. Fastän det var sent på kvällen så var det inte mycket mörkare än en mulen dag, så ynglingen som skyndade fram genom skogen med vana steg behövde knappast oro sig för att snubbla på trädrötter eller stenar. Ynglingens namn var Logan, och han var på väg hem.

Den täta blandskogen låg i ett område som kallades Malarans högländ. Logan var visserligen inte född där, men hade tillbringat nästan hela sitt liv i trakten och betraktade sig själv som högländare. Även om han utmärkte sig med sitt mörka, nästan svarta hår där de flesta var mörkblonda, brun- eller rödhåriga, så var Logan som de flesta högländare och räknades av dem som det. Hans far ägde ett värdshus tillsammans med sin hustru. Hon var inte Logans mor, men det närmaste en mor han hade. Hans riktiga mor hade dött när han var mycket liten. Hon var från något land i söder, och det var efter henne han hade sitt mörka hår.

Det var skogarna och högslätterna, de långa, bistra vinterrarna och de karga bergen som format detta folk. De flesta högländare livnärde sig som fåraherdar, jägare, skogshuggare, gruvarbetare eller någon kombination av dem alla. Logan var något av en mångsysslare. För det mesta gjorde han det som behövdes för värdshusets skull, och ibland hjälpte han andra bybor med sådant de inte kunde eller

hade tid att göra själva. Större delen av året höll han mest på med att hugga ved så att gästerna hade det varmt på sina rum. Vinternätterna var långa och kalla i högländerna, och somrarna varade inte länge. För Logans del medförde det att han fick ligga i, men det hade han inget emot. Han tyckte om att arbeta.

Likt de flesta högländare ägde familjen några får, men att valla dem var den yngre systemen Tammins uppgift. Logan var glad att få slippa det. Att se till fåren innebar för det mesta långa stunder av sysslolöshet, och kanske var det därför det passade Tammin som hand i handske. Hon tyckte om att gå omkring och fundera, eller att bara sitta still och göra det. Logan kände inte till någon med lika livlig fantasi. Sin förkärlek för rackartyg och rövarhistorier var någonting Tammin förmodligen aldrig skulle växa ifrån.

Den här kvällen hade Logan sett över de fällor han satt ut för att dryga ut får- och nötköttet med lite småvilt. Många betalade gärna extra för lite hare eller fågel, så det hade blivit en pålitlig inkomstkälla för familjen. Men den senaste vintern hade varit osedvanligt hård, så Logan hade ofta fått finna sig i att gå hem tomhänt. Så även den här kvällen.

Skogen tog slut och Logan kom ut på en gräsbevuxen sluttning. Vintern hade varit både lång och snörik, men nu var våren äntligen här för det fanns inte mycket snö kvar på marken. En bit längre ned syntes månen och stjärnorna spegla sig i älven. Det var ett av de många vattendrag som vid den här tiden på året steg över sin normala nivå på grund av smältvattnet från bergen, och så småningom mynnade ut

i den breda och makliga Maleranfloden. Utmed vattenbrynet låg en liten by, dit Logan var på väg. Han stannade till för att njuta av utsikten över dalgången, men ett oväntat ljud lockade honom att vända blicken norrut. Där satt hans syster på ett klipputsprång och spelade på sin flöjt.

Tamlin var liten till växten, senig och pojkkaktig. Hon hade nyligen fyllt femton, men många trodde att hon var yngre. Att hon var högländare kunde ingen betvivla. Det röda håret låg likt en hjälm av koppar om hennes huvud, och ansiktet pryddes för det mesta av ett okynnigt flin. Egentligen var Logan och hon bara halvsyskon. De hade samma far, men det var dennes nuvarande hustru som var Tamlins mor. Hon hette Brighid och kom från en släkt som haft värdshuset i generationer. Syskonens far och hon träffades när han och Logan var på genomresa, efter att hans första hustru gått bort. De fattade tycke för varandra och gifte sig tämligen omgående, och inte långt därefter föddes Tamlin.

Det var syskonens far som givit Tamlin flöjten hon spelade på nu. Syftet hade varit att försöka hålla henne borta från ofog, och det hade till viss del lyckats. Flickan var förtjust i gåvan, och hade snabbt lärt sig att spela på den. Melodierna var enkla, men hennes talang hade överraskat de flesta. Det fanns till och med de som halvt på skämt, halvt på allvar, föreslagit att hon skulle bli gycklare eller rentav bard. Tamlin hade tindrat med ögonen när hon hört det, men hennes föräldrar tyckte att hon kunde vänta tills hon blev äldre. Nu var flickan femton och det var i sådant fall hög tid för henne att bli lärling. Därför längtade hon efter att bege sig till den stora staden Maleran.

När han insåg att Tamlin inte upptäckt honom fick Logan lust att skoja lite med sin syster. Han vände tillbaka in i skogen och smög sig närmare den klippa där flickan satt uppflugen. För det mesta bar han en stenslunga i bältet, så även nu, så han tog fram den och började leta efter en kotte av lämplig storlek. Snart hittade han en som låg bra i handen. Han tog sikte på en förvriden tall som hukade över Tamlin och slungade iväg projektilen.

Logan var säker på siktet. På dryga fem stegs avstånd var det förstås inte svårt att träffa det utsedda målet, men Logan kunde träffa en kråka i flykten även på det dubbla avståndet. Tamlin for upp och såg sig om efter sin angripare, men Logan skyndade tillbaka ned på stigen innan hans syster hunnit se vem det var som narrades med honom.

Snart kom Tamlin rusande ut på stigen, en stig hon brukade använda när hon vallade får om dagarna. Hon hade andan i halsen och stannade till en stund för att vila innan hon fortsatte. Då bestämde sig Logan för att låta henne upptäcka att han var där, men han stannade kvar i skuggan bland träden för att inte systemen så lätt skulle kunna se att det var han.

Tamlin ryckte till av förskräckelse när hon fick se den mörka gestalt som väntade på henne. Sedan skrattade hon till av lättnad, när hon till slut begrep att det var hennes bror.

”Så det är du som smyger omkring i mörkret”, sade Tamlin i ett försök att låta orädd.

Logan gav till ett skratt så att det ångade om hans andedräkt; det var lite kyligt så här på kvällen.

”Inte trodde jag att du var den som hoppade till för skuggor”, retades han.

Som svar ryckte Tamlin nonchalant på axlarna.

”Det är jag inte heller”, menade hon, ”men jag tog dig för ett troll – och det är lätt gjort, så ful som du är. Kom så gå vi hem.”

Logan låtsades bli arg för spydigheterna, och tog tag om Tamlin för att brotta ner henne på marken. De var långt från jämnstarka, men Logan lät sin syster bryta greppet och vända hans övertag så att de tumlade runt i det tunna snötäcket. De tumlade omkring ett tag, tills Tamlin fick snö innanför jackan och reste sig.

”Fy, vad kallt!” ryste hon, och ruskade om sitt röda hår likt en dyngsur hund. ”Vi ser till att komma in i värmen nu.”

Det var inte långt ned till byn. Stigen förde dem till värdshuset, där det låg i det lilla samhällets hjärta. Det hördes skratt och sång där inifrån, och fönstren lyste med ett inbjudande sken. Syskonen skyndade på sina steg och var snart framme vid sitt mål.

Bottenvåningen av sten utmärkte värdshuset som en av byns äldsta byggnader. Övervåningen var däremot klädd med mörk träpanel, och sköt ut en bit över nedre plan. Längs hela framsidan löpte en veranda, även den av trä. Taket var likt många av traktens hus klätt med gräs, och vid en av verandans snidade pelare hängde en skylt. Den föreställde en pilgrim, och bar inskriptionen *Vandrarens vila*.

Syskonen steg in i skänkrummet, och Tamlin stängde snabbt dörren efter sig för att inte släppa ut för mycket av den behagliga värmen. I det stora rummet rådde en gemytlig stämning. Vid borden satt ett dussintal bybor – människor som tittat in för att ta en öl eller två, utbyta skvaller

och skröner på väg hem från sina dagliga sysslor. Några av dem hälsade glatt på syskonen. En man förhörde sig om Logans jaktlycka; efter att ha svarat följde Logan med sin syster till rummet intill skänkrummet.

Deras far Alderik brukade kalla det övermöblerade lilla rummet för biblioteket. Det användes mestadels av familjens medlemmar, men somliga långväga resenärer som stannat till i byn uppskattade att kunna inta sina måltider där. Biblioteket gav lite större avskildhet än det allmänna skänkrummet. När byns mer framträdande invånare ville diskutera större händelser som inträffat – vilket var ganska sällan – var rummet den givna samlingsplatsen. Något oftare möttes de där för att planera allmänna festligheter, som firandet av högtiden Beltaine några veckor framåt våren.

Efter sin svärfars död hade Alderik ganska omgående utsetts till byrådets ålderman. Som ägare till byns enda värdshus var han den som folk oftast vände sig till för att få råd och hjälp i något spörsmål.

Alderiks båda avkomlingar ansåg den öppna spisen vara bibliotekets främsta företrädare, något de inte var ensamma om. Vid brasan låg en stor, grå hund och njöt av värmen som strålade ut. Det var Cafal, familjens vallhund. Han var ganska ålderstigen, då han tidigare tillhört Tamlins morfar. Under årets kyligare dagar tyckte han bäst om att ligga inomhus vid den öppna spisen.

I rummet fanns också ett lågt bord, med en välstoppad soffa och en länstol intill. Snart var Logan och Tamlin nedsjunkna i soffan, begravda under värmande filtar och läpp-

jande på varsin mugg rykande hett kryddvin. Det gjorde gott efter den råa senvinterkvällen.

”Det var allt tur att det bara var du som lurade på mig däruppe”, sade Tamlin mellan klunkarna. ”Men jag förstår inte hur du kunde ta dig ned från berget så snabbt.”

Logan log. Det roade honom att inte hans syster luskat ut hur han burit sig åt. Kanske kunde han narras lite mer med henne.

”Ja, du var ju ovanför mig först”, förklarade Tamlin med ett leende, förvissad om att hon genomskådat Logan. ”Ovanför klippavsatsen alltså. Och sedan kom du ned till stigen före mig, fast jag vet att det är svårt att ta sig ned från den klippan om man inte är skapt som en bergsget.”

”Jag var inte ovanför dig”, försäkrade Logan. ”Jag var på väg uppför stigen när du nästan sprang på mig.”

”Då var det nog ett troll ändå”, trodde Tamlin, med ögon som stora klot. Om Logan kände sin syster målade hennes livliga fantasi upp vidunderliga bilder för honom.

”Det tror jag inte”, försäkrade Logan, men ryste inomboards. Även om han visste att de var oskyldiga i det här fallet, så hade det hänt att hårda vintrar tvingade trollen att lämna de oländiga bergstrakter där de höll till, för att leta efter villebråd i bebyggda områden. Då var det inte bara människors boskap som riskerade att bli deras byten. Inte utan dåligt samvete, efter att ha skrämt upp sin syster, tillade Logan: ”Förmodligen var det bara en fågel.”

Tamlin fnyste åt den äldres fantasilösa svar. ”Och vad skulle det vara för slags fågel som kom dit mitt i natten?”

”En berggub kanske”, föreslog Logan frånvarande. ”An-

nars kunde det ha varit en korp. Vi har ju haft ovanligt många korpar i år.”

Det var något som bekymrade honom. Flera gånger när han vittjade sina fällor hade de varit tomma. Blodet i snön, och mängden av fågelspår omkring, hade avslöjat att det funnits hare i dem och vilka som varit framme. Även om Logan inte var vidskeplig av sig, så ansåg man i högländerna att korpar var tecken på förestående olycka. Eftersom hans system knappast var den sista att lyssna på skrock och skvaller, så ville Logan helst inte berätta för henne vad han sett.

”Du kanske har rätt”, sade Tamlin och gav med en suck upp det tidigare samtalsämnet. ”Men är det inte lite märkligt att det varit så många korpar i år?”

Logan skulle till att svara, när en mörk stämman hördes bakom honom:

”Jaså, det är här ni sitter, era frusna stackare.”

Det var Niall, kusin till Tamlin men jämnårig med Logan. Som lärling hos bysmeden bar han ett par oömma läderbyxor och en skjorta av grovt ylle. Det förkläde av läder han använde i smedjan hade han förstås lämnat kvar där, men annars såg man att han kom direkt därifrån.

I en rörelse reste sig Logan och kastade av sig sin del av filtarna. Sin plats erbjöd han kamraten. ”Vill du ha lite kryddat vin? Jag tänkte gå ut med min mugg för påfyllning.”

”Efter en dag i smedjan blir man inte så frusen som man blir törstig”, avböjde Niall med ett leende. Den ostyriga, bruna raggen till hår och den stadiga, grovlemmade kroppen gav intrycket av en ungbjörn som visade sitt tandgarnityr. ”Jag skulle hellre vilja ha en mugg öl.”

Logan tvekade inte länge.

”Ja, det vore nog inte så dumt”, sade han och sken upp. Han tog sin systers mugg med sig och lämnade dem för sig själva.

Niall böjde sig ned för att klia Cafal bakom öronen, varefter han satte sig i soffan bredvid sin kusin. Han tog av sig sina kängor och lade upp fötterna på bordet, trots att han visste att hans moster skulle bli vred om hon fick se honom. Åtminstone hade han gjort eftergiften att ta av sig på fötterna, men hade inte känt Brighid särskilt väl om han trott att det skulle hjälpa.

”Jag var ned till älven tidigare i dag”, började Niall efter att ha gjort det bekvämt för sig. Smedjan låg intill älven, men det var ett särskilt ställe längre nedströms han syftade på. ”Du vet, vårt ställe. Jag tänkte se om fisken nappar än.”

De båda kusinerna delade ett närmast fanatiskt fiskeintresse, vilket skiljde dem från den fullkomligt oförstående Logan. Oftast följde han med på deras dagslånga utflykter, under sken av att uppskatta fisket lika mycket som sällskapet. Trots att han sedan länge var genomskådad, så visste Niall och Tamlin bättre än att säga det till honom.

”Vi skulle kunna gå och se hur det står till med den saken”, fortsatte Niall när han såg hur den andra höjde ögonbrynen i förväntan. Så tillade han retfullt: ”Om inte du och din bror har bättre saker för er.”

”Fiske har man alltid tid med”, flinade Tamlin med den iver smedslärlingen väntat sig. ”Vi får förstås fråga Logan först, men du kan räkna med mig.”

Just i den stunden kom den omtalade brodern tillbaka, med ett ölkrus i var hand. Han ställde dem på bordet och

slog sig ned i fåtöljen bredvid det. På golvet intill fåtöljen låg en tjock lunta med daniska riddarromaner. När Alderik fick tid över tyckte han om att sitta där i sin favoritfåtölj och läsa, med en pipa i sin mun.

”Fråga mig vad?” undrade Logan, och tog en klunk av den mustiga drycken.

”Jo, Niall föreslog att vi skulle plocka fram våra metspön och gå ned till älven i morgon”, svarade hans syster. Trots att hon aldrig brukade få öl, så kunde hon inte dölja sin besvikelse över att Logan inte tagit med en till honom.

Logan ryckte ointresserat på axlarna. ”Jo visst, om jag inte har någonting annat för mig.”

Han kunde förstå att Niall behövde avkoppling efter att ha stått i smedjans oväsen och hetta dagarna i ända. Däremot var det för honom fullkomligt obegripligt hur Tamlin, som satt på en kulle hela dagarna och vakade över familjens får, var så villig att förlänga sin leda.

”Vad ska du göra på Beltaine, Niall?” frågade Logan, då han ansåg det förra samtalsämnet uttömt.

”Hur så?” inflikade Tamlin. ”Du har väl fullt upp med Fiona för att ha tid att bry dig om det.”

Logan kände hur rodnaden smög sig uppför hans kinder. Fiona hjälpte Brigid i köket, men hon var också Nialls syster och uppenbart förtjust i Logan. Det hävdade i varje fall Tamlin och Niall bestämt. Hon hade diskuterat Beltaine ett antal gånger med Logan, men han kände sig en aning besvärad i hennes sällskap. Det var inte det att hon inte var trevlig – vilket hon var – men hon var också mycket bestämd av sig, och han tyckte inte om när folk styrde och

ställde med honom. Kanske var Logan lite förtjust i henne också, men det ville han inte gärna medge för någon.

”Håll inte på och reta honom för det där”, sade Niall, som annars kunde vara lika retsam som sin kusin. ”Vi får se vad som händer på Beltaine. Det är ju ett tag kvar ändå.”

XX

Sin vana trogen vaknade Tamlin redan när solen var på väg upp. Hon väntade nu på att Niall skulle dyka upp, så att de båda kunde gå iväg till älven för att fiska. Det hade fallit en hel del snö under natten, men aldrig förr hade det hindrat kusinerna från att utöva sin favoritsyssla.

Tamlin gick för att se till familjens får, mer som ett tidsfördriv än för att det behövdes. Snart var det Beltaine, då de skulle få komma ut på grönbete. Till dess fick de lov att hålla sig inne på gården.

Under de senaste åren, sedan hon blev tillräckligt gammal, hade Tamlin varit den som vallade fåren. Det var en syssla hon tyckte om – nästan lika mycket som att fiska. De långa, ensamma dagarna ute på högländets hedar gav henne tid och inspiration till skapandet av fantasifula historier att berätta för värdshusets gäster. I högländerna var sagoberättaren en respekterad person, och vid sin unga ålder hade Tamlin redan hunnit bli en av de skickligaste.

Tidigare hade familjen haft en utomstående lejd för att valla fåren, med kost och logi på värdshuset som betalning. På kvällarna hade han, vars namn var Taliesin, förtjänat lite extra inkomst genom att berätta historier för gästerna.

Tamlin mindes honom som varken gammal eller ung, men hans hår hade varit vitt som snö och ögonen blå som sommarhimlen. Från norr hade han kommit en dag, utan att någon visste vem han var eller var han haft sitt fädernes-hem. Så mycket stod klart att Taliesin inte var någon högländare, men han hade levt bland så många olika folk att ingen längre kunde säga vilket som var hans eget. Från dem alla hade han fört med sig berättelser – skildringar av sago-lika platser och av möten med sällsamma väsen – och bland hans åhörare fanns ingen så fängslad som Tamlin. Det var då flickan bestämt sig för att själv bli sagoberättare.

Så snart hon fått sin mor Brighids tillåtelse hade Tamlin slagit följe med Taliesin till utmarkerna dit han förde fåren. Hennes förhoppning var att få höra någon av hans underbara berättelser, och ofta hade hon fått sin önskan igenom. Så gick det till när Tamlin på en och samma gång lärde sig allt en fåraherde behövde veta, och – vilket för henne var betydligt viktigare – samlade på sig tillräckligt många historier för att bilda grunden till en sagoberättares repertoar. Så en dag, när Tamlin precis fyllt tolv år, lämnade Taliesin byn och högländerna för att fortsätta sin vandring ute i världen. Sedan den dagen hade Tamlin ensam fått valla fåren och själv berättat historier på *Vandrarens vila*.

Den här morgonen, medan hon i gryningsljuset pratade med fåren, ägnade sig Tamlin i tankarna åt en speciell historia Taliesin en gång delat med honom. Kanske skulle hon själv berätta den på värdshuset senare på kvällen. Den hörde till hennes favoriter – troligen för att den handlade om alverna, det magiska folk som befolkat världen innan

människornas ankomst. På den tiden täckte skogarna hela Västerlandet, mellan de tre haven och ända bort till hästfolkens vidsträckta slätter i öst. Alverna levde i skogarna, odlade och formade dess blommor, träd och mossor, tills människorna en dag kom.

Till en flodmynning, den som i senare tid givits namnet Garanhirs våtmarker, kom de första människorna. Det var en skeppslast med flyktingar från det legendariska Elysion, ett rike ute i Västanhavet som gick under och slukades av vågorna. Där höga berg en gång varit, fanns sedan bara utspridda små öar. Elysion gick under på grund av människornas maktlystnad och högmod, men en spillra av befolkningen fick undkomma förstörelsen. Det var dessa som steg iland i utkanten av alvernas skogar.

Människorna röjde en glänta på stranden, sådde sin gröda och uppförde sina hus av timmer och sten. Till en början höll sig alverna undan. De bodde helst inte i stenbyggnader, men reserverade dem som sina heliga platser, och träden använde de som hem utan att hugga ned dem. Människornas seder och bruk tycktes alverna märkliga, så de hoppades att de snart skulle överge sin bosättning och segla bort. Men med tiden hade en livskraftig koloni växt fram vid kusten. Då förstod alverna att människorna kommit för att stanna, så rådslag hölls och nådde fram till beslutet att de båda folken skulle mötas. En delegation utsågs under Oberon, som då ännu inte blivit alvernas furste.

Först ville många bland människorna inte veta av någon vänskap med alverna, då de såg dem som andeväsen och aktade sig för sådana. Elysions fall hade nämligen

kommit efter att människor gått i förbund med mörkrets makter. Men Amergin, en klok man som var bard hos härskaren Miled, gick i hemlighet ut i skogen för att samtala med Oberon och hans följe. De båda blev snabbt vänner, Amergin lärde sig mycket av umgänget med alverna och lyckades i gengäld påverka sina fränder till att bli mer vänligt inställda. Så växte ett särskilt förhållande fram mellan Mileds folk och de äldsta.

När ättlingarna till de första människorna med tiden bredde ut sig alltmer där de gamla skogarna stått, levde de länge sida vid sida med skogarnas folk. Men den tid som var kommen tillhörde människorna. Alverna drog sig undan från de dödligas värld, för att snart kunna skådas alltmer sällan. Milesierna, Mileds folk, vördade deras heliga platser och vårdade minnet av dem som gudasagor.

Från Amergin, den förste barden, uppstod en tradition av sagoberättare – människor med gåvan att minnas alvfolket. När ett annat människosläkte, valerianerna, så småningom utvidgade sitt mäktiga rike över Västerlandet fanns inte alverna längre kvar. Och milesierna befolkade snart bara högländerna kring Vindarnas berg och området kring Garanhirs våtmarker – deras första bosättning. Så var det ännu i den tid Tamlin levde.

xx

Framför de tre kamraternas fötter låg ett mjukt täcke av snö likt renaste ull, när de på morgonen gav sig ut. Det sade någonting om Nialls och Tamlins entusiasm att de trots

vädret stod fast vid sin avsikt att pröva fiskelyckan. Alderik hade bett sin förstfödde att hugga lite ved, eftersom våren tycktes dröja något, så Logan fick en ursäkt att slippa göra sina vänner sällskap vid älven. Han lovade förstås att söka upp dem när han var klar, men vedhuggning var en av de sysslor som kunde dra ut på tiden.

Eftersom det fanns en skogsdunge med bra träd inte långt från det utsedda fiskestället, så slog de tre följe en bit på vägen. För att inte ge Niall och Tamlin något att skylla på – för den händelse att fångsten uteblev – avvek Logan innan de kom inom hörhåll från vattnet.

Björken föll med en duns som fick marken att skaka under Logans fötter. Han hade just påbörjat arbetet med att grenna av den när han fick höra ljudet av hästar som skenade i panik. Ljudet fick honom att släppa yxan utan att bry sig om hur eller var den hamnade. Så skyndade han iväg med långa steg, mot den landsväg som låg ett stenkast från dungen.

När Logan kom fram fick han se en droska dragen av två hästar komma allt närmare den plats där han steg fram ur trädverket. En plufsig gammal man satt på kuskbocken med slapp kropp och ymnigt blödande panna, medan en mörkhårig pojke försökte få tag i tömmarna som hamnat på marken när den andre förlorat medvetandet.

Logan såg sig om och fick syn på en stor snödriva som bildats invid vägen en bit därifrån. Han skyndade sig dit och ropade till pojken:

”Hoppa! Jag tar emot dig!”

Pojken stirrade förbryllat på honom, men gjorde som han blev tillsagd. Han träffade Logans bål med en kraft som fick

honom ur balans, men de landade mjukt i snödrivan. Lyckligtvis kände Logan trakten tillräckligt väl för att få rätt när han utgått från att inte snön dolde en stenbumling.

De reste sig upp och såg efter vagnen. Ingen av dem hann säga ett ord, förrän ekipaget fastnade mellan två träd som hästarna tagit sig emellan istället för att följa den skarpt krökta vägen. Vagnen slogs i bitar, och de båda hästarnas sken fick ett abrupt slut.

Pojken rusade iväg mot vagnen, med sin räddare tätt inpå. Han stannade till för att böja sig över sin färdkamrat, som inte haft stor chans att överleva, och en tår rann nedför hans kind. Logan fick en klump i halsen, för han förstod att den gamle betytt mycket för pojken.

Då han inte kunde komma på något att säga till tröst, gick Logan istället bort till hästarna och undersökte dem. De var vid liv och hade inga brutna ben, även om de var ganska mörbultade, så han lossade dem från resterna av vagnen. Sedan ledde han dem runt de båda träden till pojken.

Utan ett ord lyfte Logan upp den gamles kropp för att lägga den över den ena hästens rygg, och bjöd med en gest pojken att hoppa upp på den andra. Chocken gjorde honom dock lite trögtänkt – om han inte var det ändå – så Logan fick lyfta upp honom.

”Jag heter Logan”, presenterade han sig. ”Jag bor alldeles i närheten.”

”Logan”, upprepade pojken med svag stämma. ”Tack... Jag heter Darren.”

”Nu ska jag bara hämta min yxa, så beger vi oss till byn där jag bor.”

Darren nickade, men var tyst.

Smällen när vagnen slog in i träden måste ha hörts ända till älven, för Niall och Tamlin kom ut ur skogen och skynadade fram till dem. Tamlin kastade en blick på den främmande ynglingen, som tycktes vara i hennes egen ålder, innan hon vände sig till sin bror:

”Ska jag springa i förväg och säga till mor att ta fram sina örter?”

Logan skakade sorgset på huvudet. ”Du får nog säga till fader Liam istället, för det finns inte mycket Brighid kan göra för den stackars mannen.”

Tamlin nickade sammanbitet och tog en genväg genom skogen, där hästarna inte kunde ta sig fram.

När sällskapet kom fram till byn hade Tamlin redan hunnit berätta för byprästen vad som hänt, för han kom dem till mötes och hälsade med sin knarriga gammelmansstämma. Prästens kläder var inte avsedda för det kalla vädret – blott en grå kåpa som hölls ihop vid midjan av ett rep till livrem – men så hade han nog väntat sig att få stanna inne i värmen hela dagen.

Trots att Alderik, och framför allt Brighid, med glädje bjöd honom på all mat han behövde, så var Liam en spenslig gammal. Ingen i byn visste med säkerhet hur gammal prästen var. Det fanns män i Alderiks ålder som påstod sig minnas att han var åldrig redan när de själva var pojkar i Tamlins ålder.

Liams toviga skägg hade för länge sedan förlorat sin färg, och det tunna håret stod som en gloria kring skallen. Ansiktet påminde mest om en välgarvad gammal hud, och den även på vintern gulbruna hyn bildade en skarp kontrast till den vita kalufsen och de ljusblå ögonen.

Fader Liam gick fram till den döde mannen och lyfte upp hans huvud. Det grå håret var rakat i en munks tonsur, vilket Logan inte ens lagt märke till, och från hans hals dinglede en kvadrerad järncirkel i en rem av läder.

”Han kommer från Maleran”, konstaterade Liam sorgset. ”Ta med pojken till mor Brighid – hon tar nog mer än gärna hand om honom – så säger jag till Graeme att rida med bud till klostret. Ni kan lämna min broder i kapellet, så ska jag ordna med en begravning i morgon.”

Niall nickade åt prästen och tog den dödes häst i tömmarna, medan Logan fortsatte till *Vandrarens vila* med Darren och den andra hästen.

Tydligen hade Tamlin hunnit berätta även för Brighid, för i samma ögonblick Darren klev av hästen kom hon ut på verandan för att ta honom i sin famn.

Alderiks omtänksamma hustru betraktades av de flesta som en mycket stilig kvinna. Hon hade alltid sitt askblonda hår mycket omsorgsfullt hopsatt till en knut till nacken, och de fina linjer som med åldern präglat hennes ansikte gav ett intryck av mogen värdighet. Dessutom framträdde smittsamma smilgropar i kinderna när hon log, vilket tyvärr inträffade alltför sällan. Brighid var för engagerad i sitt arbete och andras bekymmer för att ta sig tid att visa sådana glädjetryningar. Själv hävdade hon att det var just arbetet med värdshuset och möjligheten att kunna hjälpa andra som var de största källorna till glädje i hennes liv.

”Stackars pojke”, sade Brighid och tog med Darren in, med knappt ett tecken på att ha lagt märke till Logan.

Efter att Niall anlät till stallet med den andra hästen

och de gjort iordning varsin spilta åt dem, erbjöd han sig att hjälpa Logan med att hämta den ved han hunnit hugga. Därför återvände de till skogen. De sade inte mycket på vägen, men när de kommit fram och började lasta kärran Logan lämnat var det Niall som bröt tystnaden.

”Vad hade hänt dem, tror du?”

Logan ryckte på axlarna. ”Gamlingen hade tuppatt av redan när hästarna var i sken. Kanske anfölls de av någon fredlös som sett dem komma farande och trott att de hade pengar. När hästarna skenade gav han väl upp försöket att hinna ikapp dem.”

”Du har nog rätt”, suckade Niall. Det fanns en del fredlösa i trakten, men de gav sig aldrig på byborna. ”Jag undrar bara varför de kom hit. Det är inte varje dag en gammal munk och en pojke – i Tammins ålder, verkade det som – har vägarna förbi byn. Fader Liam tycktes inte känna till saken.”

”Underligt”, instämde Logan, ”men vi får nog reda på det tids nog.”

”Det ska bli skönt att komma in i värmen igen”, fick Niall ur sig när de satte iväg med vedkärran.

Logan gav till ett glädjelöst skratt. Niall brukade alltid komma på något sätt att byta samtalsämne när det gamla började kännas olustigt.

”Nog ska det bli skönt alltid”, instämde han, mest för att kallprat hindrade tankarna från att löpa iväg. ”Jag undrar var våren håller hus egentligen. Det har varit mildare nu några dagar, men i natt slog kylan till igen. Brighid får allt ha något varmt åt oss på spisen när vi kommer hem.”

De båda vännerna gick in på värdshusets bakgård med

kärran, och ställde den intill en avhuggen trädstam som tjänade som huggkubbe. Gården var inte större än att den rymde stallet, ett par uthus och en brunn, men hade ändå en gårdsgård som Logan en gång rest på uppdrag av sin far. Syftet var att hindra fåren från att rymma, för den händelse att Tamlin någon gång skulle glömma att lägga på haspen. Det hade mer än ett par gånger visat sig vara en klok åtgärd.

”Tack för hjälpen, Niall”, sade Logan och gav sin vän en kamratlig klapp på hans breda axlar. ”Jag tar hand om det här senare, men först ska vi få oss ett mål mat.”

Som svar hördes ett knorrande läte från Nialls magtrakter. Han log skyldigt mot Logan, som skrattade åt sin ständigt hungrige vän.

”Är du säker på att du inte vill ha min hjälp med att hugga upp veden? Det går ju fortare om vi är två som hjälps åt.”

”Ja”, försäkrade Logan, ”jag tar hand om det. Men kom nu så går vi in och äter, innan det hinner kallna.”

En liten dörr förde dem direkt in i köket, där de möttes av en doft som fick dem att känna hur hungriga de var. Maten på *Vandrarens vila* hade givit byn ett rykte som sades ha nått ända till Maleran. Det var tack vare Brighid, som styrde med en järnhand i sitt kök. Under sig hade hon Fiona och en flicka som hette Megan. De båda gjorde det mesta av grovjobbet, men Brighid hade ett finger med i allt som skedde på värdshuset.

Nu fick Brighid syn på de båda ynglingarna som stövade in i hennes kök. Hon granskade dem med en sträng min och pekade menande med en soppslev på deras fötter.

”Stopp där, pojkar”, befallde hon, men även om både

röstläge och minspel var barskt visste Logan och Niall att hennes vredesmod sällan var långvarigt. Men tills att det gick över var det säkrast att de gjorde som hon sade. ”Just likt er karlar att komma inklampanades med stövlarna fulla med sörja. Skrapa av dem utanför och tvätta händerna – som ni ser ut kan man tro att ni använt dem och inte någon yxa att hugga med – så ställer Fiona ut mat på ett bord i skänkrummet åt er.”

Utan några åthävor gjorde de som Brighid sagt åt dem. Snart var de någorlunda rena om händerna – åtminstone vad de själva tyckte, även om Brighid säkert var av en annan uppfattning. De skyndade ut i skänkrummet innan hon fick chansen att inspektera dem en andra gång.

Som vanligt var det fullt med folk därute som åt och drack, skrattade och pratade, men i det bortre hörnet fanns ett bord som var ledigt. Det var placerat en bit från ytterdörren, så de båda vännerna behövde inte känna av kylan när den då och då öppnades för att släppa in någon ny besökare.

Fiona kom med ett par brickor med varsin tallrik rykande varm lammgryta åt dem, och passade på att sätta sig ett slag medan Brighid inte saknade henne i köket. Hennes hår hade samma färg som honung, och var på husmoderns uppmaning uppsatt i en hästsvans i nacken. Vid lediga stunder brukade hon ha det utsläppt så att de mjuka lockarna böljade ned över axlarna. Hon var en mycket söt ung kvinna, och hennes vackra ögon hade fått många unga män att drömma. Emellertid var hon Nialls syster, vilket förmått de flesta av dem att avstå från att göra så mycket mer än så. Den unge smedslärlingen var inte någon man gärna stötte sig med.

Själv tycktes Fiona emellanåt beklaga sin broders beskydd, men det var inte mycket att göra något åt.

De båda ynglingarna högg in på maten som om de var svältfödda. Under tiden såg Fiona på dem med ett gåtfullt leende. Det var ett leende som Logan aldrig lyckats tyda, men som hon ofta haft på sina läppar den senaste tiden. Han hade frågat henne om det flera gånger, men efter några undfalande svar bestämde han sig för att låta saken bero. När han istället frågat Niall hade han bara fått ett skratt till svar.

”Jag såg pojken som du räddade livet på”, sade hon. ”Brighid säger att han kommer från Maleran.”

Med munnen full av mat grymtade Logan till svar. Han undrade för sig själv vart det var Fiona ville komma.

”Jag har hört Tamlin säga att hon vill fara till marknaden i Maleran efter Beltaine”, fortsatte hon, ”så jag tänkte be mor Brighid om ledigt för att följa med.”

Nu började Logan ana varåt det hela var på väg. Han stannade upp mitt i en tugga och lyfte blicken från sin tallrik, men Niall fortsatte att äta.

”Du vill väl följa med?” undrade hon. ”Om det skulle bli av alltså...”

”Jag vet nu inte varför det skulle vara nödvändigt”, protesterade Logan. ”Vi kommer ju att ha en marknad här på Beltaine. Och varifrån Tamlin får sina idéer, det...”

Längre hann inte Logan förrän Fiona avbröt honom.

”Du ska jämt vara så tråkig”, sade hon, med en ton han hört förut. ”Tamlin har kanske ställt till med ett och annat under sina upptåg, men hon vill i varje fall inte stänga in sig här uppe bland bergen.”

En kraftig man i vitt förkläde kom fram till deras bord. Det var Alderik. Hans bål var som en tunna, och överarmarna var som vanliga mäns lår, men det var mestadels muskler som gjorde honom så omfångsrik. Håret var ljust brunt uppe på hjässan. Både kalufsen och det yviga skägget hade en gång varit lika rött som dottern Tammins hår, men hade med åren förlorat sin färg. Anletsdragen var grova, men de grå ögonen plirade glatt.

”Jag tror att Brighid vill se dig ute i köket, Fiona”, sade han med mullrande röst.

”Ja, Alderik”, svarade Fiona medan hon reste sig. ”Det är nog bäst att jag går då.”

Det var från sin far Alderik som Logan fått sin längd och breda axlar, men han var inte alls lika kraftigt byggd. Deras ögon var ganska lika också, även om Logans gick mer åt det blå hållet, och det mörka, nästan svarta håret hade han fått efter sin mor, som varit sydländska. Det var också allt Alderik berättat, för han verkade inte tycka om att prata om henne, ens när Brighid inte var närvarande.

”Tack, far, för att du fick bort henne härifrån”, sade Logan när Fiona var utom hörhåll, och Niall flinade mellan tuggorna. ”Jag förstår inte varför hon är på mig hela tiden, om hon nu tycker min syster är så spännande.”

Två par ögon tittade på honom med en blandning av skadeglädje och medlidande.

”Anar jag en släng av svartsjuka?” retades Niall.

Logan slog ut med armarna i en uppgiven gest och återupptog sin måltid. Hans far drog ut stolen som Fiona suttit på och slog sig ned.

”Jag ska säga dig något, grabben”, började Alderik med ett undervisande tonfall. Han kallade aldrig någon av sina söner för grabben – för det mesta betraktade han Logan som en vuxen karl – om han inte tyckte att han burit sig dumt åt när han borde veta bättre. ”Fiona är en väldigt fin flicka och hon tycker bra om dig. Du borde överväga saken med största allvar.”

”Saken?!” utropade Logan, men dämpade sig när han märkte hur blickarna drogs mot honom från borden i närheten. ”Jag vet inte ens vad du pratar om.”

Niall skrattade, nu inte längre för sig själv, och Logan tänkte argt att vännen borde fortsätta sin måltid i tystnad.

”Jag känner igen henne när hon är på det här sättet”, meddelade Niall. ”När hon vill ha något. Hon kan vara väldigt envis, så om du vill ha en chans att komma undan är det bäst att du börjar springa nu.”

”I så fall ligger det i släkten”, muttrade Logan och blängde på sin far, som skrockade muntert åt Nialls inlägg. ”Jag försäkrar er båda att det inte...”

Där tystnade han, för Fiona närmade sig bordet med en bricka med några ölsejdlar i handen och det där gåtfulla leendet på läpparna. Hon var faktiskt väldigt söt, men Logan var inte van att tänka på henne på det sättet. Hon var ändå hans bästa väns syster.

”Jag tycker att vi borde prata om något annat”, ansåg han. ”Darren, till exempel.”

Med ens försvann Alderiks breda flin.

”Han ligger och sover i rummet bredvid Brighids och mitt”, sade han, och tillade med en suck: ”Jag tror inte att vi

kan få så mycket ur honom innan han sovit ut. Brighid gav honom lite mat förut, och han somnade som en stock direkt han ätit klart. Stackarn.”

De andra nickade instämmande. Visst var de nyfikna på vad som fört den unge pojken och den gamle munken till byn, men det fick vänta. Alderik reste sig för att gå, och eftersom det var tomt på deras fat följde Logan och Niall med honom med sina brickor i händerna. De ställde dem på en bänk i köket, där disken brukade ställas, och skyndade sig ut på gårdsplanen innan Brighid fick för sig att det var deras uppgift den här gången att diska.

”Är du säker på att du inte vill ha min hjälp?” undrade Niall, med en menande blick åt den ved de tagit dit.

”Ja”, log Logan. ”Gå hem och lägg dig nu – du ska ju ändå arbeta i morgon. Vi ses då.”

Niall började sakta dra sig mot grinden.

”Ja, jag är ganska trött”, medgav han, och kvävde en gäspning som för att understryka orden. ”Vi ses.”

När han väl lämnats ensam skådade Logan upp mot himlen, innan han tog itu med det arbete han föresatt sig. Liksom föregående kväll var det stjärnklart, men den fanns inga moln vid horisonten som då, så han hoppades att det inte skulle komma mer snö under natten.

Förnöjd inför tanken på nästa dag började han hugga upp veden i mindre stycken. Han arbetade målmedvetet och svingade yxan med snabbhet och styrka. Fysiskt arbete, där han verkligen fick använda sina kroppskrafter, var något Logans uppskattade. Det skingrade hans tankar på ett sätt som inget annat kunde. När han försökte sig på att

fiska, det som Niall och Tamlin var så förtjusta i, blev han bara rastlös.

Logan hade staplat upp en rejäl hög med vedklampar inuti boden, när han avbröts av att någon smög upp bakom honom och höll för hans ögon. Hans instinkter sade honom att personen inte var hotfull.

”Gissa vem?” sade en kvinnoröst.

Logan for runt, och då han var för stark för att hon skulle kunna hålla fast honom, drog kvinnan undan sina händer från hans ansikte. Istället klamrade hon sig fast runt hans hals. När han böjde sig ned kysste hon honom på munnen.

Visserligen hade Logan kysst flickor förut, men då hade det varit helt oskyldigt och mer på lek. Därför blev han helt överväldigad den här gången. Hans första infall var att skjuta henne ifrån sig, men istället fann han att han ville ha mer och kände hur det började pirra i kroppen.

När han slutligen kom loss, var det inte på hans initiativ.

”Fiona, vad...?” började Logan, som först nu upptäckte att det var hon, men tystades av att hon höll ett finger för hans mun.

”Det var något jag länge velat göra”, förklarade hon med ett skälmskt leende, ”och jag vet att du inte hade något emot det heller.”

Logan kände hur rodnaden rusade uppför hans kinder, men skjöt tankarna åt sidan. Han hade inte väntat sig att känna så.

”Hur länge har du stått här?” frågade han, i ett försök att låta förebrående.

”Åh, bara tillräckligt länge”, sade hon retfullt och gav honom en puss på kinden innan hon skyndade därifrån. ”Tillräckligt länge för att se dig arbeta.”

XX

Det var med ett belåtet leende som Fiona lämnade Logan på värdshusets bakgård för att gå nedför gatan i riktning hemåt. Hon skulle nog kunna se till att få honom dit hon ville, fastän han var trög som en ox när det gällde sådant. Månen kom fram från sitt gömställe bakom en slöja av moln. Stjärnorna hade just börjat tändas, och Fiona kände det som att ett ljus hade tänts inuti henne. Lika länge som hennes bror, Niall, och Logan hade varit bästa vänner, så hade hon haft ett särskilt öga för Logan. Hon visste att det var ömsesidigt, även om han inte tycktes vilja medge det. Snart skulle det bli ändring på det.

Plötsligt hördes ljudet av hästar som nalkades på landsvägen framför henne. En trio svarta silhuetter avtecknade sig på krönet utanför byn, och medan de närmade sig lyste månen upp alltmer av ryttarnas drag.

Främlingarna var två män och en kvinna till häst, som höll en sådan takt att de kunnat färdas ganska snabbt under flera timmars tid. De gjorde halt inför Fiona, varpå en av männen satt av och tog de andras tömmar likväl som sina egna.

”Har mästare Alderik några lediga rum?” frågade han Fiona med neutral röst. Belysningen var skum, men nu förstod hon att det var Graeme, en man som brukade hjälpa fader Liam med sådant den gamle inte hade ork eller

tid med själv. Byprästen hade skickat honom till Maleran, för att meddela någon om pojken och munken som kommit till byn under dagen, men något måste ha hänt som fick honom att vända om. Så snabbt kunde ingen rida till staden och tillbaka.

”Javisst”, svarade Fiona, och neg inför kvinnan, vars klädnad tycktes dyrbar under hennes mörka resemantel. I kvällskylan hade hon dragit upp huvan över huvudet, så det var svårt att urskilja så mycket av hennes ansikte. Men de skugghöljda dragen antydde en skönhet. Ögonen, som såg ut att vara gröna, gnistrade i månskenet. ”Ett par rum kan han säkerligen erbjuda. Västädade och prydliga är de, även om de kan tyckas er tarvliga, nådiga dam.”

Kvinnan gav upp ett klingande skratt.

”Det blir säkert bra, min flicka. Och du kan kalla mig Aislynn – det gör mina vänner.”

Den andre mannen ryckte åt sig sina tömmar.

”Jag tar hand om hästarna”, sade han åt Graeme, märkbart irriterad, ”så går du och sköter ditt.”

Fiona fick intrycket att han var något slags livvakt åt Aislynn, men tyckte inte att det borde vara något hinder för honom att visa vanlig enkel hövlighet. Han betedde sig som ett uppretat vilddjur, och hans mörka, gråsprängda hår och argsinna blick påminde henne om en varg som en gång råkat fastna i en av Logans viltsnaror.

”Stall finns det på baksidan, in genom grinden där”, sade Fiona, angelägen om att inte reta upp honom ytterligare, medan sändebudet tacksamt gick hem till sig. ”Där finner ni nog någon som kan hjälpa er med hästarna.”

”Tack, men det ska nog gå bra”, sade mannen sarkastiskt. ”Aislynn?”

Kvinnan satt av och gick upp på verandan. Sedan stannade hon till, och vände sig mot Fiona.

”Jag hoppas att vi ses igen, min flicka”, sade hon, varpå hon fortsatte in genom värdshusets dörr.

Främlingarna hade väckt Fionas nyfikenhet. Hon hade inte samma livliga fantasi som kusinen Tamlin, som kunde se alver i nästa skogsbryn och en trollkarl i varje vitskäg-gig gamling. Men världen lockade henne, och hon ville veta mer om dessa nya besökare till byn. Det tycktes troligt att de två var av adlig börd. Hon hoppades att de skulle stanna på värdshuset mer än en natt, vad de nu kunde ha i högländerna att göra. För även om mannen med sitt vresiga sätt inte inbjöd till samtal, så ville Fiona gärna få chansen att språka lite mer med den gåtfulla Aislynn.

Fiona fortsatte nedför gatan, som egentligen var en landsväg vilken byn växt fram utefter. Åt ena hållet gick vägen till staden Maleran, och åt det andra ringlade den sig upp i bergen. Utanför den mer samlade anhopning byggnader som utgjorde själva byn låg några gårdar utspridda bland betesmarkerna, och i skogstrakterna längre österut fanns ett antal mer ensligt belägna torp där bergsmännen bodde.

Själv bodde Fiona tillsammans med sin äldre bror och deras mor i ett litet hus intill älven, och dit var det inte lång väg att gå från byns värdshus. Modern Deirdre, som var soldatänka, försörjde den lilla familjen genom att sköta tvätten åt de flesta av byns invånare. Fiona hjälpte till lite genom sitt arbete på *Vandrarens vila*. Brodern Niall kunde inte bi-

dra med så mycket, eftersom han gick lärling hos bysmeden Tubal. Fiona visste att han grämde sig över att inte kunna hjälpa till med försörjningen. Han hade lovat Deirdre att försörja henne från den dag han själv blev smed, så att hon inte skulle behöva arbeta mer. Något sådant ville modern inte veta av. Hon fick ofta anledning att säga till sin son att inte tänka mer på saken. Niall var omtänksam, men Fiona visste att modern satte en heder i att inte behöva försörjas av någon man. Inte ens om det var hennes egen son.

Fiona hade tagit en liten avtagsväg från huvudgatan, ned mot älven, och var framme vid hemmet. Inget ljus strålade ut från det enda fönstret – de andra hade väl gått och lagt sig redan. Kvällen var ganska långt liden och de skulle upp i ottan för att arbeta.

Upp i ottan skulle även Fiona, och hon kvävde en gäspning medan hon öppnade dörren så försiktigt hon kunde. Hon röjdes dock av de gnisslande gångjärnen, och lovade sig själv att påminna Niall om att han måste göra något åt dem.

Plötsligt fick Fiona se att någon satt vid köksbordet. Mannen skymdes av mjölnarens kvarn, som låg alldeles intill deras stuga, så mannen var inte mycket mer än en skugga. Det syntes att han av någon anledning var bar på överkroppen och att han hade kraftiga muskler. Dessutom hade han ett svärd, vars klinga återkastade det sparsamma ljuset utifrån.

Fiona var på väg att ge upp ett skrik i blotta förskräckelsen, när mannen for upp från stolen och hyssjade henne. Lättad såg hon att det var Niall.

”Tyst! Du vill väl inte väcka mor?” sade han, dämpat men förebrående.

Förskräckelsen hade lagt sig, men nu var Fiona arg.

"I så fall hade det varit ditt fel!" fräste hon till, och glömde nästan bort att viska. "Sitta där med ett svärd i handen!"

"Förlåt", sade han förläget, efter en titt på vapnet han nästan glömt bort, och även om det var för mörkt för att hon skulle kunna veta säkert, kunde Fiona svära på att han rodnade.

Det fick henne att tänka på Logan. Han rodnade inte lika ofta som hennes bror, men när hon väl fick honom att göra det, som tidigare på kvällen, var det av naturliga skäl desto mer belönande.

Niall hade tydligen sett henne le, för när månen kom fram från sitt gömställe bakom kvarnen och kastade sitt sken genom fönstret, flinade han retsamt.

"Är det Logan du tänker på?"

"Kanske det", svarade hon, och gav honom en knuff i magen så att han föll tillbaka ned på stolen. "Men det är inget du ska bry dig om. God natt!"

Så vände hon på klacken och gick in i sovrummet hon delade med sin mor. Kvar i köket lämnade hon en något förbryllad broder.

XX

Det fanns bara två rum i den lilla stugan. När man kom utifrån klev man direkt in i det större av dem – ett kök med en liten matvrå till vänster om ytterdörren. Till höger fanns en dörr som ledde in till det sovrum som Deirdre och dottern Fiona delade. Inte bara var köket det större av de båda rum-

men, utan också högre i tak, och skillnaden utgjordes av det lilla loft där Niall sov. Det kunde nås via en smal trappstege intill den öppna spisen mitt i huset, och hade en liten öppning med förhänge. Placeringen gav den fördelen om vintern att skorstenen värmdes upp honom, men sommartid kunde det ibland bli lite väl varmt. Då kunde Niall ibland föredra att lägga sin sov madrass på köksgolvet.

Ovanför spiselkransen, på den vittrappade rökgången, hängde ett svärd som tillhört syskonens far. I fästet var en hög infogad i lädret, vilket Niall fått berättat för sig var en symbol populär bland de fria männen i Lochlanns högland i norr. Det var där faderns släkt hade sina anor. Svärdets klinga var fortfarande glänsande och vass, eftersom det var ett utmärkt smide, och Niall brukade ofta ta ned det för att olja in klingan och putsa den en gång om dagen. Det var hans stund för dagdrömmar.

Nu hade Niall börjat klä av sig för att lägga sig direkt han kom hem, men knappt hade han fått av sig skjortan förän han fått ett infall. Istället för att gå till sängs hade han plockat ned faderns svärd, tagit fram en oljig trasa och satt sig med svärdet i sitt knä. Sedan hade han bestämt sig för att vänta tills systemen kom hem. Han var nämligen nyfiken på hennes förehavanden med Logan, då hon varit särskilt påflugnen den senaste tiden. Det gladdes honom faktiskt.

Han log åt hur lätt det var att reta Fiona för det där med Logan, och började dra trasan med långa drag längs klingan.

Niall visste inte mycket mer än sin fars namn, vilket var Brendan, för modern hade inte avslöjat det för vare sig honom eller systemen. Det enda han visste utöver det var att fa-

dern varit en soldat i konungens tjänst, rent av ett befäl, och att han dödats i fält när Deirdre var havande med Fiona. Niall mindes knappt någonting om honom, eftersom han inte varit mer än en tvååring. Dock brukade modern ofta säga att Niall var mycket lik Brendan, särskilt sedan han börjat som lärling i smedjan hos mästern Tubal.

En hemlig dröm som Niall närde var att bli soldat som sin far, något han inte ens berättat för sin bästa vän Logan. Nu skulle den förstås aldrig bli verklighet. Han hade slagit in på banan att bli smed för att lugna sin mor, och säkert skulle han bli kvar i högländerna till sin döds dagar. Det kunde inga drömmar förändra.